560
El *solc* de la llaurada
(*ALDC*, IV, 898. El *solc* de la llaurada)

El ‘sot longitudinal que fa l’arada’ coneix dos noms de notable extensió: *solc* i *rega*. En aquest mapa ens centrem sobre la divisió lèxica, deixant les var. fonètiques del primer (*soc*, *sorc*, *sulc*, etc.) i altres mots (*escurada*, *rasa*, *regadora*, etc.) per al mapa 502.

Solc (s. XIV) deriva del llat. SŬLCU i ocupa la major part del domini lingüístic, tret de l’angle nord-est, ocupat per *rega* (s. XII), del cèltic *RĬCA ‘pórca; solc’, que en cat. ant. també volia dir ‘arruga’ i que és congènere del ross. *rega* i del fr. *raie* (< ant. *roie* ‘solc’); originàriament, no té relació amb *rec* 25, 47, tot i que aquest mot pot haver-se encreuat amb *r*[ɛ]*ga*, que tenia [ɛ] en ross. ant. (i avui en les localitats 17, 32, 36, 37, 42), per a tancar el mot en *r*[e]*ga*.

Solc “en estil noble, i amb més amplitud d’abast figurat” (*DECat*) i *rega* “de sabor terral, i flaire pagesívola” (*DECat*) són mots normatius des del *DG*$_1$, 1932.

Petit Atles Lingüístic del Domini Català © PALDC